

KAĞAN

KAYIP

ŞEHRİN

GİZEMİ

MUSTAFA ORAKÇI

ÇİZER:
GÖKÇE ARİFOĞLU

GRI

Bir kez daha ümitsizliğe kapıldım. Artık dedemi bulacağıma dair pek umudum yok. Her şey o kayıp yer altı şehri keşfedinceye kadar çok güzeldi. Ancak orada dedemi bulamayınca hayallerim yıkıldı. Kayıp şehirde neler yaptığımı nasıl etrafı araştırdığımı hatırlamıyorum bile. Tek bir şeyden eminim o da dedem orada değildi.

Biz elimiz boş bir şekilde eve döndük. Bu kez dönüş yolunda tüneller yerine ormanın içinden yürümeyi tercih ettik. Belki biraz uzun yürümüştüğ ama en azından nineme yakalanmamayı başarmıştık. Herkes evine gidip dağıldı. Ben de nineme geldiğimi söyledim ve odama çıkıp uzandım. Kafamda bir sürü şey vardı. Ve üzgündüm. Belki biraz olsun düşündüklerimi unuturum diyerek en sevdiğim kitabı açtım ve okudum.

Yani doğrusunu söylemek gerekirse okumaya epey direndim. Daha sonra da yatıp uyumaya karar verdim.

Sabah erkenden ninem tarafından kahvaltıya kaldırıldım. Ne kadar uyanmak istemesem de kalktım ve mutfağa gittim.

Birlikte kahvaltı yaptık. Ninem benim moralimin bozuk olduğunu anladı sanırım o yüzden beni güldürmeye çalıştı.

Kahvaltıdan sonra ben tam odama çıkacakken ninem:

- Kağan verandada sana ait bir mektup var.

- Bana mı? Kimden?

- Bilmiyorum oğlum. Sadece üzerinde adın yazıyor. Ben de kapının girişine bıraktım. Getireni de görmedim. Ya sabah çok erken bırakmış ya da kahvaltı hazırlarken fark etmedim.

Ben bir anda hareketlendim. Doğruca ninemin söylediği yere gittim. Dediği gibi

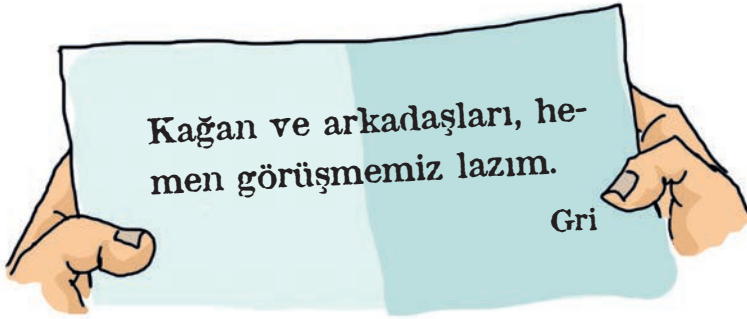
mektup oradaydı. Bir anda her şeyi unuttum ve heyecanlandım. Aklıma getirmeden edemedim:

- **Acaba dedemden olabilir mi? Yoksa onunla ilgili bir şey mi bu?**

Hemen mektubu açtım ve karşıma iki satırlık bir yazı çıktı. Dedemden değildi. Üstelik çok sevdiğim bir adamdan da değildi. Önceki macerada onu uzun süre kötü sanmıştık. Ancak iyiliğimizi istiyordu.

Ben Asya'nın evine gittim ve kapıyı çaldım. Annesi evdeydi. Beni görünce gülümsedi.

- Kağan hoş geldin, dedi ve ekledi. İçeri geçmez misin?

- **Teşekkür ederim efendim. Ben Asya'yla konuşacaktım. Uyandı mı?**

- Evet Kağan, kalkalı çok oldu, dedi annesi. Bir süre duraksadıktan sonra devam etti.

- En iyisi ben kendisine haber vereyim. Asya! Misafirin var.

Ben kapıda beklerken Asya belirdi. Gülümsüyordu.

- **Günaydın**, dedim sonra da başka bir şey söylemeden elimdeki mektubu ona uzattım.

Asya yazıyı okuyup kafasını kaldırdı. Bir şey söylemedi. Sanırım düşünüyordu. Bir zaman sonra konuşmaya başladı.

- Gri hayalet öfkelenmişe benziyor. Yazıyı çok da sakın yazmamış belli ki, dedi ve ekledi. Gidecek miyiz?

- Bence gitmeliyiz, dedim. Artık dedemi bulmak için herkesten bir ipucu bekler oldum. Belki önemli bir şey söyleyecektir. Onun için bizi çağırıyordur. En kötü ihtimalle bize yer altı şehrine neden gittiniz, diye kızacaktır. Ya da onun gibi bir şeydir.

- Merak etmene gerek yok. Birlikte gideriz ve onunla hep beraber konuşuruz. Ben hemen geliyorum. Sırt çantamı alayım. Sonra da Nefis Kurabiyeler Dükkânına gideriz. Onur bugün orada çalışacaktı. Onu da oradan alırız.

Ben “evet” anlamında başımı salladım ve Asya da hazırlanmak için içeri girdi. Dışarıda, kapının kenarına oturdum. Ben beklerken Asya'nın annesi de hazırlanıp çıktı. Sanırım işe gidecekti. Bizi de bekledi. Asya çıkınca ikimizi Nefis Kurabiyeler Dükkânına götürdü. Sonra da o kendi yoluna devam etti.

Onur, sabah erkenden gelmiş ve çalışmaya başlamıştı. Bir masaya oturduk. Onur'a seslendik:

- Onur Bey, bakar mısınız?

- Arkadaşlar hoş geldiniz, dedi Onur ve hemen ekledi. Size en son çıkan kurabiyelerden ikişer tane getiriyorum ve yanında da ıhlamur, ne dersiniz?

Ben, "**İşimiz var, hemen seninle konuşmamız lazım.**" diyecekken Asya söze atıldı:

- Harika olur.

Onur, elinde tepsiyle kayboldu. Sonra kurabiye dolu tabaklarla ve ıhlamurlarla geri döndü. Biz de afiyetle yemeye başladık. Sabahın o saatlerinde dükkânda kimse olmuyordu. O yüzden de Onur yanımıza oturabildi.

Ben konuşmadan ona sabah gelen mektubu uzattım. Onur açtı ve hemen okudu. Sonra rengi bembeyaz oldu. Bir süre konuşmadı.

- **Yine mi onun yanına gideceğiz,** dedi. Sonra biraz düşündü ve yüzü güldü. **Neyse ki benim bir işim var. Burada çalışıyorum. Bugün de yoğun bir gün olacağına benziyor. O yüzden ben gelemem,** dedi.

O sırada iş yerinin sahibinin hemen Onur'un arkasında

durduğunu Onur bilmiyordu. Daha konuşmasını bitirmeden iş yeri sahibi Onur'un omzunu tuttu. Sonra da konuştu:

- Arkadaşlar, siz Onur'un söylediklerine bakmayın. Bugün pek ziyaretçimiz olmaz. Onur o yüzden izinlisin. Afiyet olsun. Kurabiyeler de benden. Hepinize iyi günler.

Adam, yanımızdan gülümseyerek ayrıldı. Onur'un kaçacak yeri kalmamıştı. Artık bizimle gelmek zorundaydı. Gün boyunca izinli olmasına üzülün mü, sevinsin mi bilemedi.

- Patron sanki beni kovuyormuşsun gibi geldi bana.

Onur'un bu şaşkın hâline hepimiz güldük. Sonra ilk kalkan ben oldum. Onur'a döndüm ve elimi omzuna koydum.

- Onur, hayaletin evine tekrar gidiyoruz. Dedemle ilgili söyleyecekleri olduğunu düşünüyorum. O yüzden gitmemiz lazım. Sen gelmek istemiyorsan bunu anlayabilirim. Gelsen de gelmesen de sen ve Asya benim en iyi arkadaşımınız.

Ben, arkama bakmadan yürümeye başladım. Yanıma önce Onur, sonra da Asya geldi. Onur konuşmaya başladı.

- Bensiz şimdi siz yolu kaybedersiniz. Önünüze bir şeyler çıkar. Korkarsınız. O yüzden ben de geleyim bari dedi.

Biz de Asya'yla daha önce anlaşmış gibi birlikte konuştuk:

- Tabii, tabii...

HAYALETİN EVİNDE

Onur meğer iş yerine bisikletiyle gelmiş. Bizim bisikletlerimizi de almak için yola çıktık. Aya, Onur'un arkasına bindi ben de yürümeye devam ettim. Asya kendi bisikletini aldı. Ben de dedemin eski bisikletine bindim. Bazı yerleri paslanmış, rengi solmuş ve hiç vitesi olmasa da artık bir bisikletim vardı. Eskiden dedem, beni arkasına alır ve kasabaya bu bisikletle götürürdü. Şimdi artık boyum pedallara yetişiyor ve kendim sürebiliyordum.

Yol boyunca beni yani bisikletimi Asya ile Onur beklemek zorunda kaldılar.

Bisikletin vitesleri olmadığı için yokuşlardan çıkmak zor oluyordu. Ormanın içine girip de hayaletin evini bulduğumuzda bisikletleri bıraktık ve kapının önüne sıralandık.

Biz tam kapıyı çalacakken kapıyı gri hayalet açtı.

- İçeri girin, dedi.

Ben:

- Merhaba, iyi günler, dedim ama beni duymadı bile. Oldukça sinirli görünüyordu.

Biz eliyle gösterdiği yere sıralandık. Sonra da beklemeye başladık. Ben ortada oturduğum için elime bir gazete uzattı. Hiç konuşmadı. Ben gazeteye göz atınca onun neden böyle davrandığını anladım. Oradaki bir haber çok ilginçti.

